

Kendine Karşı

– Ümit Seyhan · 06 Mayıs 2010

henüz dururken parmak izi masada,
Beyaz bir kağıtta,
Vedaya düşen bir kaç damlanın altında,
Anlatılmazı zor bir anı anlatan silik bir yazı,
Dünlerinde yarası yarasıyla aynı,
Bir iskelede denize bırakılan bir gülün,
Yanlızlığa kurban edası.
Güneşin batarken alıp götürdüğü,
Bir avuç aşkın kayıp savaşı,

dönmemişken yüzüne dünya
daha meçhul yarınlara,
Bir boşluğunda düşünce aklına,
fitneler fısıldadı sessizce kulağına,..
Çırpılan kanat seslerinin,
kopuk heyecanı hayata verirken sela,
Telaşı azmış gibi bir düğüm,
atıldı dimağına.
Koca şehir etti isyan,
Kırmızıyla çevrilirken akşam,
Solgun bir yüzle,üşüyen yüreğini
Ateşe yaklaştırdırken..
Olmamıştı hiç bu kadar,
Halinden memnun,
mecnundan miras serabı,
gören böyle aşikar.

Bir elinde;
Saklanan tüm gerçek üstü varla yoklar,
Diğerinde;
Yosun bağlayan kayaların yeşilinden
Çalınan ormanlar,
Uzandı göklere umutlar,
Bir tutam alevsiz ateşin önünde,
secdeye varsın,

diye tüm yıldızlar.

Çarptıkça kalbi, vuruldu an ve an
Ağırlaştı yarası basılan tuzlardan,
En büyük kozu yine kendisiydi,
korkusuz ve açıkça,
Hayata karşı oynanan..